

opusdei.org

Prelatovo pismo (ožujak 2008.)

Svi smo mi jako potrebiti Božjeg oprostjenja.

27.03.2008.

**Najdraža moja djeco: neka mi Isus
čuva moje kćeri i sinove!**

Prije dva tjedna imao sam radost provesti četrdeset i osam sati u Nizozemskoj. Kao i uvijek tijekom tih kratkih putovanja (kao i onih duljih), zahvaljujem se Gospodinu, jer je jedinstvo u Djelo opipljivo - ovo bivanje *cor unum et anima una*^[1], i

svi različiti. Naš Otac, koji se je od početka molio za ovakvu različitost, počeo bi zahvaljivati kad bi vidio kako se to ostvaruje, te također uviđajući da ova raznolikost omogućuje jače, radosnije jedinstvo.

Blizu smo Velikog Tjedna i Uskrsa. Pola Korizme je već prošlo, te nas potiče da ubrzamo hod. Tijekom utrka, atletičari udvostručuju napore dok se približavaju svom cilju. Ako su do tada sačuvali u rezervi malo snage, sada ju velikodušno troše nadajući se postići dobar završetak ili čak pobijediti utrku. Ponekad mi se čini da vrijeme pretječe naše želje za svetošću i obraćenjem, i to se ne bi smjelo dogoditi, jer bi trebali putovati Božjim tempom.

Činimo ono što i sportaši. Što li su ti tjedni, ako ne trening kako bi bili dobro pročišćeni za Pashalno Trodnevlje, koje nam iznova nudi mogućnost da iz još veće blizine

sudjelujemo u Kristovoj pobjedi nad smrću i grijehom? Ovu već poznatu usporedbu sa sportom, koju je iskoristio sv. Pavao,[2] su iscrpno razvili Crkveni Oci. Pogledajte, na primjer, kako je to izrazio sv. Lav Veliki. Potičući kršćane da udvostruče svoj napore kako bi «osvojili nagradu u utrci na duhovnom stadionu»[3], on precizira razlog radi kojeg bi se trebali jače truditi tijekom ovih tjedana: «Nitko od nas nije toliko savršen i svet da ne može biti savršeniji i svetiji. Stoga, uzevši sve u obzir, bez ikakvog isticanja u dostojanstvu ili zaslugama, trčimo pobožnim žarom od tuda smo sada do kuda još nismo stigli».[4]

Prošlog sam mjeseca predložio da bi trebali posvetiti posebnu pažnju duhu mrtvljenja i pokore. Danas bi se zadržao na običaju činjenja djela milosrđa, materijalnih i duhovnih, koje Korizma posebno stavlja pred

nas. U svojoj korizmenoj poruci za ovu godinu, Papa se koncentrira na djela milostinje, pokazujući kako ovaj iskaz ljubavi, kao i pomaganje potrebitima, je istodobno, asketska vježba kako bi držali naše duše nenavezanima na zemaljska dobra. [5]

Kada idemo pomagati siromašnima, ispunjavajući uvjete koje nam je pokazao Isus u Evandjelju,[6] mi se sve više poistovjećujemo s Gospodinom koji je došao na zemlju osloboditi sve ljude od njihove bijede, osobito grijeha. U isto vrijeme, služimo samom Isusu, koji se namjerno poistovjetio sa posljednjima od svoje braće: *«Jer ogladnjev i dadoste mi jesti; ožednjev i napojiste me; stranac bijah i primiste me; gol i zaogrnušte me; oboljev i pohodiste me; u tamnici bijah i dođoste k meni.»*[7]

U svjetlu ovih Gospodinovih riječi, možemo vidjeti kako djela milosrđa, i specifično davanje milostinje, nadilaze čisto materijalnu sferu i otkrivaju se ponad svega kao znak ljubavi kojom nas sam Bog ljubi.

«Svaki put kada iz ljubavi prema Bogu dijelimo naša dobra s bližnjima u potrebi, izravnim iskustvom spoznajemo kako puninu života daje ljubav i kako nam se sve vraća kao blagoslov u obliku mira, nutarnjeg zadovoljstva i radosti.»[8]

Stoga, svatko u skladu sa svojim mogućnostima, neka prakticira ova djela milosrđa koja su toliko duboko ukorijenjena u Evandjelju. Sam Bog je nadodao uz njih posebne duhovne plodove za onoga koji ih obavlja jer, *ljubav pokriva mnoštvo grijeha*[9], a svi smo mi jako potrebiti Božjeg oprostjenja.

Očigledno se, a tako je to i Crkva uvijek razumjela, ljubav prema bliženjem ne može ograničiti samo na čisto materijalnu sferu. Mnogi su, zapravo, siromašni, ne u smislu novaca, već pažnje i ljubavi. Žive u tuzi i usamljenosti, ili okruženi hladnoćom i indiferentnošću. S tog gledišta, može se lako razumjeti ono što je sv. Josemaría konstantno naučavao: **«Ljubav se sastoji više u razumijevanju nego u davanju»**.

[10] Ovo duhovno načelo ima mnoštvo primjena u svakodnevnom životu i uvijek će biti aktualno.

Čak i ako bi društveni napredak mogao ispuniti sve najpotrebnije fizičke potrebe čovjeka kao što su potreba za hranom, obućom, domom, zdravstvenom skrbi, itd., nutarnja potreba koju osjećaju toliki ljudi – za naklonošću, razumijevanjem, oproštenjem i prihvaćanjem, ostaje neispunjena. Dok prvi set potreba Država može

ispuniti, u preostalom nizu potreba, koje se tiču nutarnjeg života pojedinca, neophodan je osobni kontakt. ovdje mi kršćani imamo široko polje djelovanja, drugima donijeti utjehu Kristove ljubavi.

«Ljubav – *caritas* – bit će uvijek nužna, čak i u najpravednijem društvu»,– napisao je Papa u svojoj prvoj enciklici. **«Ne postoji nijedno pravedno državno uređenje koje će služenje ljubavi učiniti suvišnim i nepotrebnim. Onaj koji želi ukloniti ljubav sprema se ukloniti čovjeka kao takvog. Uvijek će biti onih koji trpe i koji vape za utjehom i pomoći. Uvijek će biti osamljenosti. Uvijek će biti i situacija materijalnih potreba, gdje je nužna pomoć u obliku konkretne ljubavi prema bližnjemu. Država koja hoće sve odrediti, tako da sve uzima pod svoju vlast, postaje u konačnici čista birokratska ustanova koja**

nije kadra osigurati onomu koji trpi – svakom čovjeku – ono što mu najviše treba: osobno posvećivanje prožeto ljubavlju.»[11] Otkrivamo ovo dok pažljivo čitamo Evanđelje. Istina je da je Isus zabrinut za mnoštvo koje nema ništa za jesti, bolesne koji mu dolaze da ih izliječi, i mnoge koji žele primiti nauk spasenja...[12] No On se jednako brine za pojedine osobe: On se posvećuje gubavcu koji mu se bacio pred noge moleći za ozdravljenje; razgovara u četiri oka s Nikodemom koji traži istinu; provodi dosta vremena razgovarajući sa Samaritankom na zdencu u Sihar, nastojeći ju obratiti; on prima raskajanu grešnicu u kući farizeja, izlijevajući Božje oprosteno na njezinu dušu...[13]

Za rane su kršćane ljudi govorili diveći se: «*Pogledajte koliko ljube jedni druge!*»[14]. Ova hvala upućena našoj prvoj braći u vjeri bi se trebala

i sada čuti, na kojem se god mjestu sretne jedan Učiteljev učenik. Opaska sv. Josemaríe iznimno je aktualna: **«Ako primijetiš da ti sada ili inače u svojoj svakodnevnicu tu hvalu ne zavrjeđuješ i da tvoje srce tromo reagira na Božje poticaje onda neka ti bude jasno da je došlo vrijeme da se isprave stvari. Uvaži poticaj svetoga Pavla: 'Dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima, a najviše domaćima u vjeri' (Gal 6,10) koji sačinjavaju Mistično Tijelo Kristovo.[15]** I tako naš Otac nastavlja: **«Naš najvažniji apostolat kao kršćana u svijetu, najbolje svjedočanstvo naše vjere kojeg možemo dati sastoji se u tome da se unutar Crkve trudimo oko atmosfere istinske ljubavi. Jer tko bi se mogao osjetiti privučenim k Evandjelju ako oni koji kažu da propovijedaju Radosnu Vijest uistinu ne vole jedni druge već provode svoje vrijeme napadajući**

jedan drugoga šireći klevete i svađajući se?»[16]

Petnaestog ožujka proslavit ćemo liturgijsko slavlje svetog Josipa koje je ove godine pomaknuto unaprijed zato što je 19. srijeda Velikog Tjedna. Život svetog Patrijarha, koji je bio u potpunosti posvećen brizi za Isusa i Mariju, govori nam o ljubavi koja je dosegla krajnost potpunog samozaborava. Dok 19. obnavljamo vlastito predanje Bogu, zadivljeni primjerom kojeg nam je ostavio ovaj pravedni čovjek, razmatrajmo u svojoj dubini činjenicu da, kao što kaže sv. Ivan, se istina o našoj ljubavi prema Bogu vidi u ljubavi prema našim bližnjima. *«Po ovom smo upoznali Ljubav: on je za nas položio život svoj. I mi smo dužni živote položiti za braću. Tko ima dobra ovoga svijeta i vidi brata svoga u potrebi pa zatvori pred njim srce kako ljubav Božja ostaje u njemu? Dječice, ne ljubimo*

riječju i jezikom već djelom i istinom.»[17]

U svojoj korizmenoj poruci, Papa podsjeća na udovicu koja je dala novac u Hramsku riznicu. Ta je siromašna žena primila pohvalu od Isusa radi svoje velikodušnosti: ona je dala sve što je imala. Naglašavajući činjenicu da se ovaj događaj odvio tijekom dana koji su izravno prethodili Muci i Smrti našega Gospodina, najvećim dokazima Božje ljubavi, Benedikt XVI. nam predlaže konkretnu lekciju: **«Od Njega možemo naučiti kako živjeti u potpunoj predanosti Bogu; nasljeđujući Njega uspijevamo postati spremni ne toliko davati nešto od onoga što posjedujemo, već same sebe. Zar nije čitavo Evandjelje sažeto u jednoj jedinoj zapovijedi ljubavi? Praksa milostinje u korizmenom vremenu postaje stoga sredstvo za produbljanje našega kršćanskog**

poziva. Kada slobodno daje samoga sebe, kršćanin svjedoči da nije materijalno bogatstvo to koje diktira životne zakone, već ljubav.»

[18]

Molim se da nas naše pobožno sudjelovanje u liturgijskim obredima Svetog Trodnevlja potakne da obnovimo našu bol radi grijeha, koji su bili uzrokom da se naš Gospodin predao u svojoj Muci; te također pobude našu ljubav i zahvalnost prema Bogu, a koje se iskazuju u sve većem i većem trudu da materijalno i duhovno služimo ljudima s kojima nas je naš Gospodin povezao. Na koji način si odlučio pratiti Isusa tijekom tih dana? Kako li potičeš svoj interes, kako ne bi propustio niti jednu Učiteljevu gestu, kako bi budno čuvao Njegovo sveto Tijelo, leš, delikatnošću svoje molitve i žrtve – dvama načina da ljubimo?

Uz ove liturgijske spomendane tijekom ožujka, mi imamo i druge obljetnice. Jedanaestog je rođendan našeg voljenog don Álvara; 23. je godišnjica njegovog odlaska u nebo, prije od sada 14 godina. Tijekom prethodnih dana, on je koračao Gospodinovim stopama u svetoj Zemlji, ostavljajući nam predivan primjer pobožnosti. Zamolimo Gospodina da udijeli svakome od nas vjernost duhovnosti Djela velikoj poput vjernosti koja sije u životu tog najvjernijeg Oca i Pastira Opusa Dei.

Ne mogu prijeći preko činjenice da će 19. biti 25 godina od provođenja papinske Bule kojom je Opus Dei bio uspostavljen kao Osobna Prelatura. Uistinu, kao što nas je don Alvaro uvjerio, *omnia bona pariter cum illa*^[19], ispunjenjem posebne nakane našeg Oca, sve su vrste dobrih stvari došle u Djelo. Dovoljno je baciti pogled na četvrt stoljeća koje je prošlo od tada kako bi otkrio

mnoštvo razloga – a mi ih sve niti ne znamo - za zahvaljivanje Presvetom Trojstvu! Učinimo sve što možemo kako bi se brinuli za Djelo, moje kćeri i sinovi, često ponavljajući strelovitu molitvu svetog Josemarije, koju je dovršio njegov nasljednik: «*Cor Mariae dulcissimum, iter para et serva tutum!*» I zahvalimo se Božjem slugi Ivanu Pavlu II. jer je bio poslušno sredstvo u Božjim rukama. Ovo je bila nakana koje se spominjao naš Otac svakoga dana tijekom Mise, te se mi, kao što je logično, ujedinjujemo s njegovom euharistijskom pobožnošću, pogotovo na prigodu godišnjice njegovog svećeničkog ređenja, 28. ovog mjeseca.

Danas sam završio svoje duhovne vježbe. Usrdno vas molim, da me podržavate svojim molitvama, kako bih se i ja duboko obratio ove Korizme te stigao do Pashalnih blagdana temeljito pročišćen,

potpuno «zapaljen» ljubavlju prema Bogu, mojim kćerima i sinovima, i svim dušama.

Vrlo srdačan blagoslov od
vašeg Oca

+ Javier

Rim, 1. ožujka 2008.

[1] *Dj* 4, 32 (Vg)

[2] usp. *1 Kor* 9, 24-27; *Fil* 3, 12-14

[3] Sv. Lav Veliki, 7. propovijed o Korizmi

[4] Sv. Lav Veliki, 2. propovijed o Korizmi

[5] usp. Benedikt XVI, Poruka za Korizmu 2008.

[6] usp. *Mt* 6, 2-4

[7] *Mt* 25 25, 35-36

[8] Benedikt XVI, Poruka za Korizmu 2008.

[9] *1 Pt* 4,8

[10] Sv. Josemaría, *Put*, 463

[11] Benedikt XVI, Enciklika *Deus caritas est*, 25. prosinca 2005., 28

[12] usp. *Mt* 14, 13-21; *Mk* 1, 32-34; *Mk* 6, 33-34

[13] usp. *Mt* 8, 1-4; *Iv* 3, 1-21; *Iv* 4, 7-30; *Lk* 7, 36-50

[14] Tertulijan, *Apologeticus* 39

[15] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, 225

[16] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, 226

[17] *1 Iv* 3, 16-18

[18] Benedikt XVI, Poruka za Korizmu 2008.

[19] *Mudr* 7,11

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
ozujak-2008/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-ozujak-2008/) (22.02.2026.)